

Arrest

nr. 295 284 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 27 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen in eigen naam en in naam van hun minderjarig kind op 9 augustus 2021 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 maart 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2021 werd ingediend door :

*K. (...) D. (...) (N°R.N. (...))
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Armenië
K. (...), E. (...) (N° R.N. (...))
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Armenië
+ kind:
K. (...), M. (...) M. (...)
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Armenië*

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 03.10.2012 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) indiende. Op 15.10.2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan een jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene diende tweemaal een aanvraag gezinshereniging in op basis van de Belgische moeder van meneer, mevrouw M. (...), M. (...) (ov (...)), met name op 10.09.2019 en op 06.04.2022. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, met name op 20.02.2020 en op 14.09.2022. Betrokkene was dus gedurende een periode van ongeveer vier maanden en een periode van iets meer dan vijf maanden in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van de aanvragen gezinshereniging. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, geeft betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000), evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

In september 2016 kwam mevrouw naar België met een visum C, geldig van 21.09.2016 tot 15.10.2016 voor eenmalige binnenkomst van maximum 10 dagen. Dit werd afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Jerevan, Armenië. Mevrouw diende geen VIB in.

Wat betreft de verwijzing naar de verklaringen van de voormalige staatssecretaris voor asiel en migratie, dhr. Theo Francken, merken we op dat verzoekende partijen aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken geen rechtmatige verwachting konden ontleenen dat zij geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Zij kunnen niet dienstig iets anders voorhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de uitspraken van de voormalige Staatssecretaris

voor Asiel en Migratie, Mevr. De Block, en de directie van Dienst Vreemdelingenzaken en het discretionaire beleid. Dit is een algemene verwijzing. De Staatssecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering dat verzoekers een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft omwille van de band met de Belgische moeder voor meneer en voor het kleinkind van de grootmoeder (moeder van meneer) kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In de aanvraag stelt verzoeker dat hij samen met zijn moeder in België aankwam en ze dezelfde verblijfsrechtelijke procedures volgden. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de moeder van verzoeker reeds in 2006 in België aankwam, verzoeker kwam eind 2012 naar België, gedurende minimaal zes jaar leefde verzoeker aldus gescheiden van zijn moeder. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en wat in het verleden ook reeds voorviel. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkenen zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister zouden hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst zouden hebben in Armenië en dat er geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid en dat zij totaal geen sociale bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 24 jaar voor mevrouw en 28 jaar voor mijnheer in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, waaronder de grootmoeder en nonkel van mevrouw. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat er geen opvang voor hen zou zijn. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen opvang hebben en geen toekomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst. Echter, betrokkenen maken het absoluut niet aannemelijk dat zij zich niet opnieuw zouden kunnen inschrijven in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij tot een zeer kwetsbare groep zouden behoren met bijhorende vaststaande verstoting en discriminatie in Armenië waardoor een terugkeer naar Armenië onmogelijk zou zijn. Ze verwijzen naar de toestand waarin zij zich bevonden voor hun komst naar België. Echter, we merken we op dat betrokkenen dit niet aannemelijk maken. Betrokkenen laten na te specificeren tot welke kwetsbare groep zij zouden behoren of in welke situatie zij zich dan wel bevonden zouden hebben. Evenmin wordt er enig bewijs van verstoting of discriminatie voorgelegd, laat staan dat deze vaststaand zouden zijn zoals hun raadsman beweert. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor van hun beweringen, het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is ruim onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Bovendien blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Sinds 15.09.2021 is VFS Global bevoegd voor de aanvragen. Sinds april 2022 wordt het aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Betrokkenen verwijzen naar een arrest dd. 09.07.2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat er rekening gehouden dient te worden met hun lange verblijfsduur en hun integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid, wat in

overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Betrokkenen halen verder aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze Commissie maakte deel uit van het engagement dat de regering was aangegaan in het kader van de vernietigde instructies, waardoor betrokkenen zich hierop niet meer nuttig kunnen beroepen. We wijzen er op dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157FRVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij al quasi 10 jaar in België zouden verblijven, dat zij hemel en aarde zouden bewogen hebben om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen, dat zij zich op intensieve wijze mengden onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden opgebouwd hebben die hen willen steunen en helpen, dat verzoeker een zelfstandige activiteit zou uitbaten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 24 februari 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan hem ter kennis gebracht op 28 maart 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: K. (...), D. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn vader volgt.*
- *Het gezins- en familieleven : de echtgenote van betrokkene bevindt zich eveneens illegaal in België, er is geen sprake van een scheiding van de gezinseenheid aangezien er geen sprake is van een scheiding van het kerngezin.*

- De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan waardoor hij niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Ook op 24 februari 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en het kind een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 maart 2023. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K. (...), E. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

+ kind K. (...), M. (...) M. (...) °(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Het gezins- en familieleven : de echtgenoot van betrokkene bevindt zich eveneens illegaal in België, er is geen sprake van een scheiding van de gezinseenheid aangezien er geen sprake is van een scheiding van het kerngezin.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan waardoor zij niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Hij heeft een nota met opmerkingen ingediend doch geen administratief dossier.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoekers vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van hun middel zetten ze het volgende uiteen:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van

uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 September 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 28/11/2022 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekers wensen te verwijzen naar stukken in hun inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

(...)

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025. 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.

Verzoekers haalden in hun verzoekschrift aan dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard diende te worden.

"Dat ten vijfde in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. "

Verzoekers wezen in de aanvraag inderdaad tevens op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moet indienen, doch dat door de Belgische overheid zelf allé reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden.

Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekers zowel financieel als materieel onmogelijk is.

Verzoekers wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis via Armenië naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers aangezien enkel verzoeker thans een inkomen uit arbeid genereert.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij moet dit element afdoende onderzoeken. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

De stelling vanwege verwerende partij dat zij een aanvraag ex art. 9bis vrw. (geen visum Type D - gezinshereniging) via DHL kunnen versturen raakt kant noch wal en is volledig incorrect. Op vermelde website <https://visa.vfsqlobal.com/ind/en/bel> is er nergens de optie humanitaire regularisatie conform art 9bis vindbaar. Bovendien vermeldt de navolgende website dat "Applicant in person" de aanvraag moet instellen:

<https://www.vfsqlobal.com/one-paqr/belgium/india/english/index.html#long-term>

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of ' Arrest RvV nr. 222 504 van 12 juni 2019.

consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzoekschrift ab initio stellende:

“Dat ten derde kan verwezen worden naar de actuele toestand in hun land va afkomst. De situatie in Armenia is bijzonder onrustig.

In arrest nr. 226 086 van 13 September 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de betekenis van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw) niet mag verenigen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 EVRM.

Een terugkeer zou hun belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien, zoals supra beschreven en bovendien is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland.

Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen. ”

Met verwijzing immers naar de navolgende pertinente bronnen:

<https://www.vlaamsbelang.org/nieuws/erken-de-republiek-artsakh-vlaams-belangdienst-resoluties>

“Gisteren stemde de Vivaldi-meerderheid het Vlaams Belang-voorstel voor de erkenning van de Armeense Republiek Artsakh weg in de Kamercommissie Buitenlandse Zaken. Ook de N-VA steunde geen officiële erkenning van Artsakh als onafhankelijke staat. “De Vivaldi-partijen en zelfs de N-VA laten de Armenen in de steek”, aldus Vlaams Belang-Kamerlid Ellen Samyn. “En dat net na de herdenking van de Armeense Genocide van 1915”

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-qaat-het-conflict-tussen-arrieneen-azerbeidzjan/>

<https://www.hln.be/buitenland/armenie-stelt-besluiteloosheid-russischevredestroepen-aan-de-kaak-na-illegale-blokkade-door-azerbeidzjaansemilitanten-a1eb8a74/>

<https://www.hln.be/buitenland/minstens-135-armeense-soldaten-qedood-bijqevechten-met-azerbeidzjan-ac38f604/>

<https://www.hln.be/buitenland/armenie-doet-azerbeidzian-vredesvoorstel-a9e421ae0/>

<https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzian-zet-bossen-en-dieren-van-naqornokarabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met>

<https://nos.nl/artikel/2444593-armenie-meldt-105-doden-in-conflict-met-azerbeidzianraakt-qebied-kwijt>

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Rusland te begeven.

Verzoekers kunnen onmogelijk vanuit België thans naar Russische Federatie reizen om aldaar onderhavige aanvraag in te stellen.

Verzoekers wezen in de aanvraag inderdaad op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moet indienen, doch dat door de Belgische overheid zelf allé reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden.

Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekers zowel financieel als materieel onmogelijk is.

Verzoekers wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel

wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers aangezien zij integraal worden onderhouden door hun grootouders.

Verzoekende partij heeft dit element niet afdoende onderzocht. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoeker verblijft inmiddels al quasi 13 jaar in het Rijk. Verzoekers werden zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleven zij vanaf hun aankomst tot op heden volkomen legaal in het Rijk in het kader van de VIB en procedures gezinshereniging.

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

- Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag niet louter verwijzen naar de gezinsherenigingsprocedure op basis van artikel 10 Verblijfswet (Vw) als 'geijkte procedure' om niet te onderzoeken of een relatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Vw. Artikel 9bis is ook een 'geijkte procedure' om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en het is niet uitgesloten dat een prangende gezinsomstandigheid een aanvraag in het herkomstland verhindert. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 17 oktober 2018.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. Onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Bulgarije te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Rusland te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet afdoende gedaan.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede en derde beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid v.w. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis v.w. .

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België, gezinsleven met hun Belgische (groot)moeder, actueel legaal verblijf van verzoeker (Al) en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de

aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, bemerkt de Raad dat deze beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook voor wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Uit verzoekers’ inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat deze motieven hen genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden

wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling.

In eerste instantie betogen verzoekers dat er geen diplomatieke post voorhanden is in hun land van herkomst, Armenië. Bij gebrek aan een diplomatieke post in Armenië, moeten zij afreizen naar Rusland om aldaar bij de bevoegde diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure bepaald in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat de Belgische overheid reizen naar Rusland echter afraadt en dat het voor hen hoe dan ook materieel en financieel onmogelijk is om naar Rusland te reizen en daar te verblijven tot de procedure is afgerond. Volgens verzoekers wordt met dit element onvoldoende rekening gehouden.

In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder zich, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wel concreet uitgesproken over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Bovendien blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Sinds 15.09.2021 is VFS Global bevoegd voor de aanvragen. Sinds april 2022 wordt het aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.”

Verweerder motiveert dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om hun verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Moskou. Daarenboven stelt verweerder dat verzoekers niet verplicht zijn om zich persoonlijk naar de Belgische ambassade in Moskou te begeven aangezien men ook een visum lang verblijf kan aanvragen per post. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar ze betogen dat het onduidelijk is waarom dit element niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Verder betwisten verzoekers dat zij een verblijfsaanvraag per post zouden kunnen indienen. Ze verwijzen naar de website van VFS Global en van de FOD Buitenlandse Zaken en stellen dat deze optie niet terug te vinden is. Ze stellen dat de website daarentegen wel vereist dat de aanvraag “*in person*” moet gebeuren.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat verzoekers verwijzen naar de VFS Global website voor visumaanvragen vanuit India, hetgeen *in casu* irrelevant is. Op de website van VFS Global voor visumaanvragen vanuit Rusland, valt onder “*apply for a visa – postal application*” duidelijk te lezen dat “*It is possible to submit an application for a short-term or long-term Belgian visa through post/courier service for citizens of Armenia, Tajikistan, Belarus, Kazakhstan, Kyrgyzstan and Uzbekistan*” ofwel dat het voor Armeense burgers mogelijk is om een visum kort verblijf of lang verblijf voor België aan te vragen via de post. Deze informatie wordt ook aangegeven op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, waar verzoekers zelf naar verwijzen. Het gaat bijgevolg niet op te stellen dat zij hun verblijfsmachtiging niet per post zouden kunnen aanvragen. Het betoog dat zij financieel en materieel niet in staat zijn om naar Rusland te reizen, is dan ook niet dienstig, nu de aanvraag ook vanuit Armenië kan gebeuren.

Vervolgens duiden verzoekers op de onrustige situatie in hun land van herkomst. Ze menen dat een terugkeer naar Armenië hun belevenissen zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Verzoekers stellen dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar hun land van herkomst dat zij hebben ontvlucht. Ze verwijzen in het kader van de huidige procedure nog naar verschillende krantenartikelen om hun betoog kracht bij te zetten.

Verweerder motiveert aangaande dit element als volgt: “*Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*”

In wezen herhalen verzoekers opnieuw hetgeen zij in hun verblijfsaanvraag hebben ingeroepen. Ze geven hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen terugkeer en dat hun integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, nu dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase wordt onderzocht. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die deze motieven kunnen weerleggen.

Verzoekers verwijzen ook op hun lang verblijf in België als buitengewone omstandigheid. Verzoeker verblijft al dertien jaar in het Rijk en stelt dat hij vanaf zijn aankomst steeds legaal op het grondgebied verbleef in het kader van zijn asielprocedures en gezinsherenigingsprocedures. Verzoekers betogen dat het feit dat verweerder hun onwettig verblijf heeft gedoogd, een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Vooreerst merkt de Raad op dat dit betoog enigszins tegenstrijdig is. Enerzijds voeren verzoekers aan dat zij steeds legaal op het grondgebied hebben verbleven en anderzijds stellen ze dat hun onwettig verblijf steeds werd gedoogd, hetgeen op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het betoog dat verzoekers steeds legaal op het grondgebied hebben verbleven, valt niet te verenigen met de motieven van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers gesteld dat:

“Uit het administratief van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 03.10.2012 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) indiende. Op 15.10.2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan een jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene diende tweemaal een aanvraag gezinshereniging in op basis van de Belgische moeder van meneer, mevrouw M. (...), M. (...) (ov (...)), met name op 10.09.2019 en op 06.04.2022. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, met name op 20.02.2020 en op 14.09.2022. Betrokkene was dus

gedurende een periode van ongeveer vier maanden en een periode van iets meer dan vijf maanden in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van de aanvragen gezinshereniging. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, geeft betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000), evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

In september 2016 kwam mevrouw naar België met een visum C, geldig van 21.09.2016 tot 15.10.2016 voor eenmalige binnenkomst van maximum 10 dagen. Dit werd afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Jerevan, Armenië. Mevrouw diende geen VIB in.”

Verzoeker was slechts ongeveer negen maanden in het bezit van een attest van immatriculatie (AI), hetgeen op zich nog geen verblijfstitel is. Verzoekster beschikte over een visum tot 15 oktober 2016, hetgeen reeds lang verstreken is. Verzoekers brengen geen elementen bij ter weerlegging van deze motieven en tonen dus evenmin aan dat ze steeds legaal op het Belgische grondgebied hebben verbleven.

Wat betreft het zogenaamde gedoogbeleid van verweerder, moet de Raad op basis van de hem beschikbare informatie vaststellen dat aan verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming werd afgegeven. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou zijn onwettig verblijf steeds zijn gedoogd. Bovendien motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing dat hun lange verblijfsduur niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat dit element, net zoals hun integratie, tot de gegrondheid van de zaak behoort. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verwijderingsbeslissingen wegens de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing, eveneens moeten worden vernietigd, kunnen zij niet worden gevolgd. Op basis van het voorgaande blijkt immers dat de eerste bestreden beslissing niet met miskennis van de aangevoerde beginselen en bepalingen werd genomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN